18. చికిత్స

గెస్టవ్, పాల్మయిరీల వయస్సు దాదాపు ఒకటేనని చెప్పాలి. ఆ దంపతుల్లో గెస్టవ్ బలహీనుడైనప్పటికీ, భార్యకన్న చిన్నవాడుగా కనిపిస్తాడు. గెస్టవ్ వ్యాపారంలో బాగా సంపాయించాక ఒక పెద్ద ఎస్టేటు కొన్నాడు. ఆ దంపతులిప్పుడు ఎస్టేటులోనే కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నారు.

వారి మేడ చుట్టూ అందమైన తోట వుంది. మేడకు కొద్ది దూరంలో చిన్న మొక్కల్ని కాపాడేందుకుగాను, చిన్న ఇల్లొకటి వుంది. గెస్టవ్ పొట్టిగా, నున్నగా, ఆనందంతో, ఉత్సాహంతో ఉండేవాడు. అతని భార్య సన్నగా, స్వాభిమానాన్ని వ్యక్తపరుస్తూవుండేది. భర్త చూపే ఉత్సాహాన్ని ఆమె మెచ్చుకోలేకపోగా, ఆ దాంపత్యం ఆమె కెంతో అసంతృప్తికరంగా వుండేది. ఆమె నెరసిన వెంట్రుకలకు రంగు వేసుకునేది. ఒక్కొక్కప్పుడు నవలల్ని చదివి, ఎంతో ఊహాగానం చేసేది. ఆ ఫలితంగా ఆమె తియ్యని కలల్ని కనేది. యీరకం సాహిత్యమంటే ఆమె ఏవగించుకున్నప్పటికీ, నవలల్ని చదవకుండా మాత్రం ఉండలేకపొయ్యేది. ఆమె జీవితంలో ఎలాటి కామోద్రిక్తమైన సంఘటనను ఎదుర్కోకపోయినా, ప్రజలు ఆమె కామవాంఛను గొప్పగా చెప్పుకునేవారు. ఐతే ఆమె భర్త అప్పుడప్పుడు "నాభార్య చాలా ఉత్సాహంగా, విలాసంగా వుంటుంది" అనేవాడు. మాటవరసకన్న యీ మాటలే ప్రజల్లో రకరకాల అనుమానాలకు పునాది వేసి వుంటవి.

కొన్ని సంవత్సరాలనుంచీ భర్తకన్న ఎక్కువ కామోద్రేకానికి ఆమె గురవుతూన్న మాట నిజం. ఆమె హృదయంలో ఏదో రహస్యవేదన పెంపొందుతూన్నట్లుగా ఆమె ఎప్పుడూ కఠినంగా ఉండసాగింది. ఫలితంగా ఆ దంపతుల మధ్య భేదాభిప్రాయాలు

పెరిగినవి. ఒకరి నొకరు అపార్థం చేసుకోసాగారు. వారు ఒకరితో నొకరు మాట్లాడు కోవటం చాలా అరుదైంది. ఆమె నిర్దయగా, భర్త బాధపడేట్టుగా సందర్భం లేకున్నా అతన్ని దెప్పి పొడుస్తూండేది.

అతను నడుం వొంచినప్పటికీ, పూర్వపు ఆనందం ఉత్సాహం అతనిలో తగ్గలేదు. ఎంతో ఓర్పుతో, తృప్తితో, ఆ ఇంటిలోనే శాంతంగా ఉండేవాడు. ఆమె అనవసరంగా విసుగ్గా కోపంగా ఉంటూందనే సంగతి గెస్టవ్ గ్రహించక పోలేదు. ఐతే ఆమెను బాధించే ఆ రహస్య వేదన ఏమై వుంటుందో తెలుసుకోవాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు కాని లాభం లేకపోయింది.

చివరకు బైటపడి అనేకసార్లు ఇలా అన్నాడు. "చూడు! నామీద నీకీ ద్వేషభావం ఎందుకు? నా గూర్చిన భావాలేవో నిన్ను బాధిస్తూన్నవి. ఆ రహస్యాన్ని బైటపెట్టు."

ఆమె జవాబుగా ఇలా అనేది; "ఏమీ లేదు...నిజం... ఒకవేళ నాకేదైనా అసంతృప్తి ఉన్నట్లయితే, అందుకు కారణాన్ని మీరే వూహించి కనిపెట్టాలి. తమంతట తాముగా గ్రహించలేక అప్రయోజకత్వాన్ని వెలిబుచ్చుతూ, ఇతరుల సహాయం లేకుండా తెలుసుకోలేని పురుషులంటే నాకు మహామంట!"

"ఐతే ఏం చెప్పేందుకూ నీకు ఇష్టం లేదని అర్థమౌతోంది" యీ మాటల్తో సంభాషణ పూర్తయేది. ఆ రహస్యమేదో భేదించకుండానే, అతను వెళ్ళిపొయ్యేవాడు.

మరీ రాత్రులు మరింత బాధాకరంగా తయారైనవి. వారిద్దరూ ఏకశయ్యనే పవళించేవారు. విశ్రాంతి తీసుకోవాల్సిన సమయంలో తన పక్కనే పడుకొని ఆమె అనవసరంగా, అసందర్భంగా అతని మీద మండిపడుతూ బాధ కలిగేట్టు సూటీపోటీమాటలు మాట్లాడేది. "గదంతా సరిపడేటంతగా శరీరాన్ని పెంచుతున్నావ్" అనేది.

ప్రతి చిన్న విషయానికీ ఆమె అతని మనశ్శాంతిని భంగపరిచేది. ఏ కాస్త చప్పుడైనా భర్త కిందికి వెళ్ళి చూడవలసిందే! తాను మరిచిపోయి వొచ్చిన నవలను భర్త కిందికి వెళ్ళి తెచ్చిపెట్టవలసిందే! లేదా నారింజరసమున్న సీసాను వెతికి తేవాల్సిందే! కాని ఆమె చెప్పే వస్తుసామాగ్రంతా వెతికి తీసుకురావటం గెస్టావ్‌కు ఒకొక్కప్పుడు అసంభవమయేది. ఎందుకంటే ఆమె చెప్పిన స్థలంలో నారింజరసమున్న సీసా ఉండదు. ఆ సంగతి ఆమెకు నమ్మకంగా తెలుసు - కారణం - ఆమె వేరొక స్థలంలో ఆ వస్తువును దాచేసింది!

వొట్టిచేతుల్తో భర్త తిరిగి రాగానే "ఆ బుడ్డి దొరకలేదు! బుడ్డి ఎక్కడుందో నీకు తెలుసు. వొట్టి చిలిపిచేష్టలు తప్పితే" అనేది, అతనికి అర్థంగాక గదంతా కలయ జూచేవాడు. ఒక గంట దాకా యీవిధంగా తిరుగులాడాక "సరే కానీండి ...వొచ్చి

పడుకోండి. మీ శరీరం తగ్గేందుకు రోజూ కొంత దూరం నడిస్తే సరిపోతుంది. స్పాంజల్లే రోజురోజుకూ వూరిపోతున్నారు" అనేది.

క్షణక్షణానికీ అతని నిద్రకు భంగం కలిగించి, తను కడుపులో నొప్పితో బాధపడుతున్నాననేది. యుడికిలాంలో తడిపిన గుడ్డతో పొట్టమీద రుద్దమనేది. ఆమె అనారోగ్యంగా వున్నందుకు భర్త బాధపడేవాడు. శక్తివంచన లేకుండా ఆమె రుగ్మతను కుదిర్చేందుకు ప్రయత్నించేవాడు. ఇంటి దాసీ సెలిస్టీని లేపనా అని అడిగేవాడు. అప్పుడామె ఎంతో కోపంతోనూ విసుగుతోనూ "నువ్వొక మూర్ఖుడివి...సరే ఆ నెప్పి చాలా వరకు తగ్గింది. ఇప్పుడు కాస్త తేలిగ్గా వుంది. ఇక హాయిగా నిద్రపో" అనేది.

"నిజంగా బాధ తగ్గిందా?" అనేవాడు.

ఇందుకు జవాబుగా ఆమె ఇలా అనేది.

"ఇక మాటలు కట్టిపెట్టు, తగ్గింది బాబూ తగ్గింది, నన్నిక విసిగించక నిద్రపోనీ. నీ శుష్కవచనాలతో నన్ను బాధించకు, చివరకు ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతున్నావు."

అతనెంతో నొచ్చుకునేవాడు. భార్యను కష్టపెట్టి నందుకు కుంగిపోతూ "కాని..." అని నీళ్ళు నమిలేవాడు.

"కానీ లేదు అర్ధణా లేదు. నాకు కొంచెం విశ్రాంతివ్వు. తెలిసిందా! ఇక పడుండండి," అని, గోడవైపు వొత్తిగిలి పడుకునేది.

ఇక చేసేది లేక గెస్టావ్ చాలాసేపటి వరకూ బాధపడి, అలసిపోయి నిద్రి స్తూండేవాడు.

❋ ❋ ❋

ఒకనాటి రాత్రి హఠాత్తుగా ఆమె అతన్ని తట్టి లేపింది. ఒక్కసారిగా నిద్రాభంగం కావటంతో అతను భయంతో వణికిపోతూ కూర్చున్నాడు. ఇంత త్వరగా క్షణాల్లో సంఘటన మారటంవల్ల, అతను తట్టుకోలేక పొయ్యాడు.

"ఏమిటి?...ఏమైంది?" అన్నాడు నీళ్ళు నములుతూ.

ఆమె అతని చేతిని పట్టుకొని బలంకొద్దీ గిల్లింది. అతను బాధతో మూలిగాడు. ఆ తరువాత చెవిమీద గుద్దింది. యీ విధంగా భర్త నిద్ర మత్తును వొదిలించానని ఆమె అభిప్రాయం.

"ఇంట్లో ఏదో చప్పుడు విన్నాను" అందామె.

యీ రకం భయాలకు ఆమె ప్రతిరాత్రీ గురవుతూండటం వల్ల, అతను గాబరాపడలేదు. శాంతంగా అన్నాడు.

"ఏం చప్పుడు?"

ఆమె భయంతో వొణికిపోతూన్నట్లుగా "చప్పుడు ... శబ్దం ... పాదాల చప్పుడు...ఇంట్లో ఎవరో ప్రవేశించిన చప్పుడు...తెలిసిందా?" అంది.

అతనిలో చలనం కలగలేదు. మామూలు ధోరణిలో "ఎవరో వొచ్చారంటావా? ఉహుఁ. నువ్వు పొరబడి వుంటావు. ఐనా ఇప్పుడు ఎవరు, ఎట్లా యీ మేడలోకి ప్రవేశించి వుంటారంటావు?" అన్నాడు.

ఆమె ఎగిరిపడి అంది : "ఎవరా? కాస్త బుర్ర ఉపయోగించు...దొంగలు... ఇంకెవరు? దొంగలే!"

మెల్లిగా దుప్పటి మీదికి లాక్కుంటూ అతను అన్నాడు : "ఎవ్వరూ లేరు. బహుశా కలగని వుంటావు. పడుకో."

ఆమె కోపంతో మండిపడుతూ దుప్పటిలాగి అవతల పారేసి, పక్కమీది నుంచి కిందికి దూకి అంది : "ఎంత అసమర్థుడివో అంత పిరికిపందవుగా తయారయావు! నీ పిరికితనంతో నేను ప్రాణాల్ని పోగొట్టుకోవాల్సి వచ్చేట్టుంది."

ఆమె లేచి వెళ్ళి అగ్నిగుండలోంచి ఎర్రగా కాలిన పెద్ద పటకారు తీసి, పోట్లాటకు సిద్ధమైనట్టుగా తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళింది.

భార్య పరిస్థితికి గెస్టవ్ చలించాడు. అంతకన్న ఆమె ధైర్యానికి సిగ్గుపడ్డాడని చెప్పవచ్చు. వెంటనే భార్య చేతిలోని పెద్ద పట్కారును లాక్కొని, ఆమెకు ముఖాముఖీగా నుంచున్నాడు.

చీమ కదుల్తే వినపడేటంత నిశ్శబ్దంలో వారు ఇరవై నిమిషాల వరకూ నిలబడ్డారు. ఏవిధమైన అలికిడి లేదు. తన మాటలు అబద్ధమైనట్లుగా బాధపడి, కోపంతో ఆమె "ఏమైనా ఎవరో ఇంట్లో వున్నట్లు నేను నమ్మకంగా చెప్పగలను" అని పక్కమీదకు వెళ్ళింది.

యీ సంఘటన ఒక రభస కాకుండా వుండేందుకని గెస్టవ్ ఆ ప్రస్తావనే తేలేదు. ఆమె వృథాగా భయపడి నప్పటికీ, ఆమె భయాన్ని పెంచట మవుతుందనే ఉద్దేశ్యంతో అతను మెదలకుండా వూరుకున్నాడు. కాని మర్నాటి రాత్రి, గతరాత్రికన్న ఎక్కువ గాబరాతో ఆమె తన భర్తను హఠాత్తుగా నిద్రనుంచి మేల్కొల్పింది. "చూడండి...ఇప్పుడే ఎవరో తోటలోని గేటు తెరిచారు" అందామె.

అతను ఆశ్చర్యపడ్డాడు. తనభార్య ఏదో వూహించి భయపడుతోందనే ఉద్దేశ్యంతో, ఆమెకు నచ్చచెపుదామనే ప్రయత్నంలో వుండగా – ఇంటి కిందిభాగంలో నిజంగానే శబ్దం వినిపించింది. వెంటనే అతను లేచి కిటికీ దగ్గరకు పరుగెత్తాడు...నిజమే..ఎవరో వ్యక్తి త్వరత్వరగా తోటలో నుంచి వెళ్తున్నాడు.

మూర్ఛ పడుతూన్నట్టుగా తూలుతూ అతను గొణిగాడు. "ఔను.. ఎవరో ఉన్నారు."

ఆ తరువాత అతను తనకు తాను ధైర్యం చెప్పుకున్నాడు. ఒక నిశ్చయానికి రాసాగాడు. తన యాజమాన్యంలో వున్న ఎస్టేట్‌లోకి దొంగతనంగా ఎవరో ప్రవేశించి, తనను అవమానించారనే కోపానికీ, రోషానికీ గురయ్యాడు.

"ఉండు...ఏం చేస్తానో చూడు" అన్నాడు.

వెంటనే డ్రాయర్ దగ్గరకు పరుగెత్తి రివాల్వర్ తీసుకొని చప్పుచప్పున కిందికి దిగి వెళ్ళాడు. ఆమె తత్తరపాటుతో అతని వెనుకపడి; "మీరు వెళ్ళకండి...నన్ను వొంటరిగా వొదలి వెళ్ళకండి...ఏమండీ!" అందికాని, అతను వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపొయ్యాడు. ఇక చేసేదిలేక ఆమె పడక గది తలుపులు బిగించుకొని ఆతృతతో కూర్చుంది.

* * *

ఐదు నిమిషాలు...పది నిమిషాలు...పావుగంట గడిచింది. ఆమె ఆతృతతో ఇంతసేపూ వేచికూర్చుంది. ఏదో పిచ్చిభయం ఆమెను ఆవరించింది. అనుమానం లేకుండా – వాళ్ళు, ఆ దొంగలు తన భర్తను చంపి వుంటారు. తన భర్తను పట్టుకొని, గొంతు నులిపివేసి వుంటారు. తన భర్త నిస్సహాయుడు కాడు. తనను తాను కాపాడుకోగలడు; కాని అతను తీసుకొని వెళ్ళిన ఆరుగుళ్ళ రివాల్వర్ తాలూకు మోతన్నా వినిపించందే ఆమె తన భర్త క్షేమాన్ని ఎలా నమ్మ గలుగుతుంది! చుట్టుపక్కలంతా వేళ్ళాడే నిశ్శబ్దం ఆమెకు భయంకరంగా తోచింది.

ఒంటరిగా కూర్చోలేక, ఆమె ఇంటిదాసీ సెలెస్టీకోసం గంట వాయించింది : కాని జవాబు రాలేదు. ఆమె తిరిగి తిరిగి గంట వాయించింది. కాని ప్రయోజనం లేకపోయింది. విపరీతమైన ఉద్రేకాలకు గురికావటంవల్ల ఆమెకు దాదాపు మూర్ఛ పర్యంతమైంది. లంకంత కొంపలోనూ ఎలాటి శబ్దమూ వినిపించటం లేదు. ఫాలభాగం వేడెక్కింది. గాజు తలుపుమీద ముఖం ఆనించి, ఆ చీకట్లోకి చూడసాగింది. తోటలో నిశ్చలంగా వున్న చెట్లనీడలు తప్ప ఆమెకు మరేమీ కనిపించలేదు.

అర్ధరాత్రి దాటి అరగంటయింది. తన భర్త బైటికివెళ్ళి ముప్పావుగంట! అతన్ని తిరిగిచూసే అదృష్టం తనకిక లేదు. తను విధవరికాన్ని అనుభవించాల్సిందే! ఏదో దుఃఖం ఆమెలో పొంగిపొరిలింది. మోకాళ్ళమీద వొంగి, ఆమె ఏడ్వసాగింది.

గది తలుపుమీద రెండు చిన్న దెబ్బలు పడినవి.

"తలుపుతియ్...నేనే."

ఆ గొంతు తన భర్తది. ఆమె వెంటనే పరుగెత్తుకెళ్ళి తలుపు తెరిచింది. తనభర్త ఎదురవగానే ఎంతో ఆపేక్షతో ఆతన్ని కావిలించుకొని "నన్ను వొదిలి ఎక్కడికి వెళ్ళారు? నేను ఒంటరిగా భయంతో చచ్చిపోతున్నాను. నన్ను గూర్చిన చింతే నీకు లేదు. నేనసలు బతికివున్నానని కూడా నువ్వు ఆలోచించవు" అంది కన్నీళ్ళతో.

అతను గది తలుపు వేసేశాడు. ఆ తరువాత పిచ్చివానివలె ఒకటే నవ్వటం. డొక్కలు చెక్కలయేట్టు నవ్వటంతో కళ్ళవెంట నీరు వొచ్చింది. ఆమెకు ఇదేమీ అర్థంగాక ఆశ్చర్యంతో నిలబడిపోయింది.

ఎలాగో నవ్వు ఆపుకుంటూ తెరలు తెరలుగా అన్నాడు. "అది...దాసి... సెలెస్టీ...ఆమె ఆ పూల మొక్కలుంచే చిన్న ఇంటిలో...నేనక్కడ ఏం చూశానో..నువ్వు తెలుసుకుంటే..."

ఆమె పాలిపోయింది. ఓర్పును కోల్పోవటంతో ఆమెకు గొంతు ఎండినట్లయింది.

"ఏమిటీ! ఆ దాసీముండ సెలెస్టీయా! నా ఇంట్లో...నా తోటలో!...వాణ్ని, దాని ప్రియుణ్ని నువ్వు చంపలేదా? నీ దగ్గర రివాల్వరున్నా నువ్వు చేతు లూపుకుంటూ వొచ్చావా? నా ఇంట్లో యీ అపవిత్రం జరుగుతూంటే చూస్తూ వూరుకున్నావా?" అందామె ఎంతో ఉద్రేకంతో. ఇంకేమీ చేసేందుకు ఓపిక లేక ఆమె అక్కడే కూలబడింది.

అతను ఏదో ఆనందంతో వూగిపొయ్యాడు. ఒకింత భరతనాట్యం చేశాడు. అటూ ఇటూ తిరుగుతూ కడుపుబ్బేట్టు నవ్వాడు.

"నువ్వు తెలుసుకుంటే... తెలుసుకుంటే ..." అని హఠాత్తుగా ఆమెను కావిలించుకొని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఆమె ఒక్కసారిగా విదిలించుకొని, కోపంతో వొణికే గొంతుతో అంది: "దాన్ని....ఆ దాసీదాన్ని ఒక్కరోజు కూడా ఈ ఇంట్లో ఉండనీను - విన్నావా? ఒక్కరోజు కాదు - ఒక్కక్షణం కూడా అది నా ఇంట్లో ఉండేందుకు వీల్లేదు. దాన్ని తిరిగి ఇక్కడికి రానీ - విసిరి అవతల పారేయిస్తాను."

గెస్టవ్ ఆమె నడుంమీద చేయివేసి కదలకుండా పట్టుకొని, ఎంతో ఉద్రేకంతో ఆమె ముఖంమీద, చెక్కిళ్ళ పైన, మెడమీద, రొమ్ములమీద వేడివేడి ముద్దులవర్షం కురిపించాడు. ఆమె ఆశ్చర్యంతో మూగవోయింది. గడిచిన దాంపత్య జీవితంలోని మాధుర్యమేదో ఆమెకు జ్ఞాపకం వొచ్చింది. అతను ఆమెను కావిలించుకొని, సున్నితంగా పక్కవైపు లాక్కువెళ్ళాడు.

* * *

ఉదయం తొమ్మిది న్నరయింది. ఎంతో పెందలకడనే యజమానీ, యజమానురాలూ మేల్కొని కిందికి రావటం అలవాటు. అలాటిది ఇంత ఆలస్యంగా కూడా వారు మేడదిగి రాకుండటం సెలెస్టీకి ఆశ్చర్యంగా వుంది. అందుకని ఆమె మెల్లిగా పైకి వెళ్ళి గది తలుపు తట్టింది.

ఆ దంపతులు శయ్య మీది నుంచి కాలు కింద పెట్టనే లేదు. సంతోషంగా ఏమేమో మాట్లాడుకుంటున్నారు. సెలెస్టీ మరింత ఆశ్చర్యపడి "అమ్మా! కాఫీ తెచ్చాను" అంది.

పాల్మయిరీ మృదువుగా అంది: "మేము కాస్త అలసి వున్నాము...ఇక్కడికి తీసుకురా. రాత్రి మాకు సరిగా నిద్రపట్టలేదు.."

సెలెస్టీ వొచ్చి గదిలో కాఫీ వుంచి వెళ్ళిపోయింది. గెస్టవ్ తిరిగి నవ్వుతూ, తన భార్య మెడకింద చక్కిలిగిలి పెడుతూ "ఆ దృశ్యం నువ్వు చూసివుంటే...నీ కదంతా తెలుస్తే..." అన్నాడు.

ఆమె అతని చిలిపి చేతుల్ని తన చేతుల్లో బంధించి "చూడు. ఇక వూరుకో. ఇంత విపరీతంగా నవ్వుతే నీ ఆరోగ్యం చెడుతుంది" అని వారించి అతని కళ్ళమీద సున్నితంగా ముద్దు పెట్టుకుంది.

* * *

ఆ రోజు మొదలు పాల్మయిరీ అనవసరంగా కోపంతో, ఉద్రేకంతో, విసుగుతో బాధపడటం లేదు. ఒకో వెన్నెల రాత్రి ఆ దంపతు లిద్దరూ మెల్లిగా ఆ తోటలో షికారుగా నడుస్తూ, మొక్కల్ని దాచేందుకు ఉపయోగించే చిన్న ఇంటివరకూ వెళ్తూంటారు. లోపల ఏదో అతి విచిత్ర సంఘటన జరుగుతూన్నట్లుగా వారు కదలక మెదలక చూస్తూంటారు. ఊపిరి గట్టిగా పీలుస్తే తమ ఆనందం ఎక్కడ చెడుతుందేమో ననే భయం వారికి వున్న దనిపించేటంత తీక్షణంగా ఆ దృశ్యాన్ని వారు చూస్తూంటారు.

సెలెస్టీకి జీతం పెంచారు. కాని గెస్టవ్ సన్నబడసాగాడు.